

עפ"ג 3501/11/19 - אורן בן יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

22 בינואר 2020 עפ"ג	בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
3501-11-19 בן יוסף(עציר) נ'	כב' השופטת גילת שלו
מדינת ישראל	כב' השופט ישראל אקסלרד
אורן בן יוסף (עציר)	המערער:
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה:

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)-ו(ג) רישא בפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודה, המערער החזיק בביתו מספר חבילות קנבוס במשקל כולל של 1.2 ק"ג, וקוקאין במשקל של כ- 20 גרם וכן שני משקלים אלקטרוניים.

לקראת שלב הטיעונים לעונש, התקבל על המערער תסקיר של שירות המבחן. התסקיר תיאר את נסיבות המערער ומשפחתו, את קשיי המערער, התחברותו לחברה שולית, וצריכת סמים מגיל צעיר, ואת סירוב המערער להשתלב בטיפול משמעותי בתחום הסמים, ובסופו של דבר המליץ להטיל עליו מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

התביעה טענה לחומרת המעשה בנסיבותיו; ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 28 ל- 50 חודשי מאסר בפועל; עמדה על הצורך להילחם בנגע הסמים; טענה לעברו הפלילי המכביד של המערער; ועתרה להטיל עליו עונש מאסר במחצית העליונה של המתחם, ועונשים נלווים.

להגנה טענה לנסיבותיו האישיות של המערער, להודאתו ולחיסכון הזמן השיפוטי; טענה כי מתחם העונש ההולם צריך להיות בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל; ועתרה להטיל על המערער עונש בחלק התחתון של המתחם.

בית המשפט ציין את חומרת מעשה המערער ואת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הסמים, תוך התייחסות לסוגי הסמים וכמותם, וקבע כי מתחם העונש ההולם למעשה המערער נע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר. בשיקוליו לעונש, בית המשפט התייחס לעברו הפלילי של המערער, הכולל הרשעות קודמות, גם בעבירות סמים, בגינן אף ריצה עונשי מאסר; להתרשמות שירות המבחן ממנו; ולצורך בהרתעת המערער והרבים; ומאידך לנסיבותיו האישיות של המערער ולהודאתו; וגזר עליו 28 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

מכאן הערעור.

המערער מפנה את ערעורו כלפי אורך המאסר וגובה הקנס. הוא חוזר על טענותיו בבית המשפט קמא; טוען שמתחם העונש שנקבע למעשה המערער גבוה מהראוי ועונש המאסר שהוטל על המערער חריג בחומרתו; שפסקי הדין עליהם

התבסס בית המשפט קמא לקביעת מתחם העונש ההולם דנו במקרים חמורים מענייננו; שמתחם העונש ההולם הנכון למעשה המערער נע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר; שהמערער שיתף פעולה עם המשטרה מהתחלה ולקח אחריות על מעשיו; ושבהתחשב בנסיבותיו המורכבות של המערער יש להעמיד את עונש המאסר שלו על 8 חודשים ולהפחית במידה ניכרת מגובה הקנס.

המשיבה סומכת את ידיה על גזר דינו של בית המשפט קמא וטוענת כי הוא ראוי ומאוזן; מציינת את חומרת העבירה, את כמויות הסם שהמערער החזיק ואת סוגי הסמים, ואת עברו הפלילי של המערער, הכולל הרשעות בעבירות סמים ונשיאת מספר מאסרים; ומבקשת לדחות את הערעור.

עיינו בהודעת הערעור, בטיעוני הצדדים לעונש בבית המשפט קמא, בתסקיר שירות המבחן ובגזר דינו של בית המשפט קמא, ושמענו את טיעוני הצדדים, ובאנו למסקנה שדין הערעור להידחות.

נזקי הסמים המסוכנים למשתמשים בהם, לסביבתם, ולחברה בכללה, מוכרים ומפורסמים עד כי אין צורך לשוב ולפרטם בכל פעם מחדש. בהתאם לכך, מדיניות הענישה הנוהגת מימים ימימה בעבירות הסמים החמורות הינה של הטלת עונשים משמעותיים, הכוללים מרכיב של מאסר בפועל.

בעבירות הסחר בסמים וההחזקה שלא לצריכה עצמית, שיקולי הגמול וההרתעה מקבלים את הבכורה, והמשקל שניתן לנסיבות האישיות של הנאשם קטן יחסית.

המרכיבים העיקריים הנלקחים בחשבון בקביעת העונש בעבירות הסמים הם, סוג הסם וכמותו.

כאן, המערער החזיק ב- 1.2 קילוגרם קנאביס ובכ- 20 גרם קוקאין. המדובר בכמויות סם נכבדות שהוחזקו שלא לצריכה עצמית.

הענישה המקובלת על החזקת סם מסוג הירואין או קוקאין במשקל של עשרות גרמים נעה בין 3 ל- 5 שנות מאסר (ראה והשווה ע"פ 8820/14 זהר שחר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.05.15) וע"פ 1594/96, **סלאח אלדין בן חאלד עקול נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 2.4.97)).

והענישה המקובלת על החזקת סם מסוג קנאביס במשקל שסביב הקילוגרם, הינה של כשנת מאסר (ראה רע"פ 322/15 ג'אנח נ' מדינת ישראל (22.1.15)). וע"פ (ב"ש) 39557-01-14 **פרג דעיס ואח' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.4.2014)

לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המשמעותי של המערער, הכולל בין היתר עבירות סמים ואלימות עליהן נדון פעם אחר פעם לעונשי מאסר; את התרשמות שירות המבחן מדפוסי החשיבה העבריינית של המערער ומאורח החיים העברייני המופנם שלו; את סירוב המערער לקחת חלק בטיפול בתחום הסמים לו הוא זקוק; ואת הסיכון להישנות עבריינות בעתיד.

סיכומו של דבר, עונש המאסר שהוטל על המערער איננו חורג מהמקובל בנסיבות דומות. הוא הולם את חומרת מעשה העבירה של המערער בנסיבותיו ואת מידת אשמו של המערער, ולוקח בחשבון במידה הראויה את נסיבותיו של

המערער. ואיננו רואים הצדקה להתערב בו.

אשר לקנס, הדעת נותנת שהחזקת סם שלא לצריכה עצמית נועדה לסחור בסם. מטבע הדברים הסחר נועד להפקת רווח כלכלי. בעבירות שהרווח הכלכלי הנובע מהן הוא הגורם המפתה והמדרבן לביצוען, יש טעם בהטלת קנסות מתאימים. בהתחשב בכמויות הסמים ובסוגם, אין לומר שהקנס שהוטל על המערער מופרז.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום כ"ה טבת תש"פ, 22/01/2020 במעמד הנוכחים.